Revista Presei

DREPTATEA 5 Oct.

Intr'o notă intitulată „România liberă și democrația" ne înștiințează că nu vrea să intervină în polemica dintre ziarul patriotic sus arătat și „Curierul" în chestia gărzilor patriotice.

Deși nu vrea să intervină, „Dreptatea" face totuși unele observații „pacifiste".

„Democrația nu presupune imediat înarmarea națiunii ci pacificarea ei" proclamă Dreptatea în neintervenția sa.

Numai că, pentru a se putea obține pacificarea națională după care suspină „Dreptatea", națiunea trebue să se înarmeze și să se apere împotriva tuturor acelora cari au arătat că nu-și aleg mijloacele pentru desăvârșirea scopurilor lor criminale.

Sunt prea apropiate crimele legionare și hitleriste, prea adânci rănile lăsate de aceștia — ca urmare a atitudinii de pasivitate și de îngăduință a celor mulți față de aceste crime — ca să nu mai lăsăm să se repete greșala de a primi loviturile banditești ale dușmanilor democrației fără a reacționa.

Democrația presupune acum imediată înarmare împotriva dușmanilor săi.

Deosebit de aceasta facem cunoscut „Dreptății" că, în afară de „Scânteia" organul Comitetului Central al Partidului Comunist, mai apare în Capitală un singur organ comunist „Luptătorul" oficiosul Comitetului Județian Ilfov al P. C. R.

SEMNALUL 5 Oct.

In „Semnalul", sub titlul „Politica în Armată?", d. V. Mărăcineanu se ridică împotriva acelora cari susțin retragerea ordinului M. St. M. care interzice militarilor să ia parte la manifestări ale partidelor politice.

D-sa găsește că nu are niciun sens să se facă propagandă patriotică în armată, pentrucă armata își face datoria și fără aceasta. Și d-sa argumentează în felul următor că nu s'a mai făcut politică în armată: „Dealtfel, dacă s'ar fi făcut mai înainte, cum încearcă a se insinua, politică în armată, ar fi fost posibil ca soldații români să-și facă datoria în zilele turburi dela 21—24 Ianuarie 1941, și să spulbere încercarea criminală a Gărzii de Fier de a pune mâna pe Statul Român?"

Credem că d. Mărăcineanu greșește când pune astfel chestiunea, pentrucă știm cu toții cât de înveninată a fost armata tocmai prin această politică de ură infiltrată de legionari.

Dar armata trebue lămurită asupra rostului acestei schimbări, nu atât prin lupta pe care o duce pentru cucerirea Ardealului ci prin faptul că smulgerea acestui colț de țară din trupul țării noastre a fost posibilă printr'un act de trădare început de Carol al II-lea și desăvârșit de banda legionaro-antonesciană.

Politica dusă de aceștia, de vrajbă și atâțare față de U. R. S. S., precum și izolarea de Aliații noștri, a făcut să fie posibilă ciuntirea țării și războiul împotriva intereselor noastre care a dus la situația grea de astăzi.

Nu trebue, oare, explicat acest lucru și soldaților?

Citiți și răsoândiți „SCÂNTEIA"

Asociația Internațională a Muncitorilor

Intre timp mișcarea muncitorească se reîntărise în diferitele țări ale Europei în așa măsură, încât Marx se putea gândi la înfăptuirea unei dorinți nutrite de multă vreme: întemeierea unei asociații muncitorești, care să îmbrățișeze țările cele mai înaintate din Europa și America și să stârnească peze, ca să zicem așa, atît în ochii muncitorilor, cât și în ochii burghezilor și ai guvernelor, caracterul internațional al mișcării socialiste, încurajând și întărind proletariatul și înspăimântând pe dușmanii lui. O întrunire publică, ținută la 28 Septembrie 1864 în Saint Martins Hall la Londra în favoarea Poloniei sdrobite din nou de Rusia, dădu lui Marx prilejul de a pune la ordinea zilei chestia aceasta, care fu primită cu înflăcărare. **Asociația Internațională a Muncitorilor** fu fondată; un consiliu general provizoriu, cu sediul la Londra, fu ales de întrunire, și sufletul acestui consiliu, precum și al tuturor celor ce i-au urmat până la Congresul dela Haga, a fost Marx. De el au fost scrise aproape toate documentele publicate de Consiliul General al Internaționalei începând cu **Adresa Inaugurală** din 1864 și până la **Adresa asupra Războiului Civil în Franța în 1870.** A descrie activitatea lui Marx în sânul Internaționalei înseamnă a scrie istoria însăși a acestei asociații, care dealtfel mai trăiește încă în memoria muncitorilor europeni.

Infrângerea Comunei din Paris aduse Internaționala într'o situație imposibilă. Internaționala fu împinsă pe avanscena istoriei europene într'un moment, în care ea era lipsită pretutindeni de posibilitatea oricărei acțiuni practice încoronate de succes. Evenimentele, care o ridicaseră la rangul celei de a 7-a mari puteri, îi interziceau totodată de a-și mobiliza forțele și de a le întrebuința activ, dacă nu voia să sufere o înfrângere sigură și să dea mișcarea muncitorească cu zeci de ani îndărăt. Pe lângă aceasta, din toate părțile se îmbulzeau elemente, care încercau să exploateze faima atât de bruse crescută a asociației pentru scopuri de vanitate sau de ambiție personală, fără a pricepe sau fără a ține seamă de situația adevărată a Internaționalei. Era nevoie de o hotărâre eroică și Marx a fost din nou acelaș care o luă și o îndeplini la congresul din Haga. Internaționala se lepădă printr'o hotărâre solemnă de orice răspundere pentru activitatea bakuniștilor, care formau punctul central al acelor elemente neînțelegătoare și necinstite. Apoi, având în vedere imposibilitatea, față de reacțiunea generală, de a-și îndeplini sarcinile sporite ce-i erau impuse și de a-și menține deplina sa activitate altfel decât printr'un șir de jertfe, care ar fi atins toate forțele mișcării muncitorești, având în vedere această situație, Internaționala se retrase deocamdată depe scenă, mutând Consiliul General în America. Istoria a dovedit cât de chibzuită a fost această hotărâre — cu toate că ea fusese atunci, cât și după aceia, deseori criticată.

Pe de o parte se făcuse imposibilă orice încercare de a da lovituri politice nereușite în numele Internaționalei; pe de altă parte continuarea legăturilor strânse între partidele muncitorești socialiste din diferitele țări dovedi, că conștiința, deșteptată de Internațională, a comunității intereselor și a solidarității proletariatului din toate țările poate să se impună și fără legătura — devenită în acel moment o piedică — a unei asociații internaționale formale.

După congresul dela Haga, Marx își regăsi însfârșit liniștea și răgazul pentru a relua cercetările sale teoretice, așa că sperăm că va putea da tiparului în scurtă vreme volumul al doilea al **Capitalului.**

Marx și-a înscris numele în istoria științelor cu numeroase și importante descoperiri, din care nu putem pune aici în relief decât două.

Prima descoperire e revoluția pe care a făcut-o el în întreaga concepție despre istoria mondială. Concepția istorică de până acum se baza pe ideia, că ultimele cauze ale tuturor prefacerilor istorice trebuiesc căutate în ideile schimbătoare ale oamenilor, și că din toate prefacerile istorice cele politice sunt cele mai însemnate, acelea care cârmuiesc toată istoria. De unde le vin însă oamenilor ideile și care sunt cauzele motrice, care determină prefacerile politice, — această întrebare nu și-a pus-o nimeni. Numai în sânul școalei noi a istoricilor francezi și în parte a istoricilor englezi își făcu drum convingerea, că cel puțin din evul-mediu încoace forța motrică în istoria europeană este lupta, care s'a desfășurat între burghezia în ascendență și nobilimea feudală pentru dominația socială și politică Marx dovedi acum, că întreaga istorie de până acum e o istorie a luptelor de clasă, că în toate aceste lupte politice simple sau încălcite nu e vorba decât de stăpânirea socială și politică a unor clase sociale, că pentru clasele vechi nu e vorba decât de a menține această stăpânire, iar pentru clasele care se ridică, de a o cuceri. Dar cum se nasc și se mențin aceste clase? Prin condițiunile materiale nemijlocite în care într'o epocă dată societatea produce și schimbă mijloacele sale de trai. Stăpânirea feudală a evului-mediu se baza pe economia naturală a micilor comunități țărănești, producătoare ele însile a aproape tuturor celor trebuincioase consumației și lipsite aproape de orice schimb; ele erau ocrotite contra atacurilor din afară și închegate naționalicește sau cel puțin politicește de nobilimea militantă. Când se iviră orașele, și odată cu ele o industrie de meșteșugari deosebită și un schimb comercial mai întâi național și apoi internațional, atunci se desvoltă burghezia orășenească și-și cuceri în luptă cu nobilimea, încă în evul-mediu, recunoașterea ei deasemenea ca stare privilegiată, în orânduirea feudală. Dar cu descoperirea de noi pământuri în afară de Europa, începând cam pela mijlocul veacului al XV-lea, această burghezie câștigă un teren comercial mult mai intins și prin aceasta un nou imbold pentru industria ei; meșteșugul fu înlăturat din ramurile cele mai importante de către manufactura, organizată în fabrici, iar aceasta la rândul ei de către industria mare, devenită posibilă prin descoperirile veacului trecut, mai ales ale mașinii cu aburi. Marea industrie înrâuri din parte-i asupra comerțului, înlăturând în țările înapoiate vechea muncă manuală și oreind în țările mai desvoltate noile mijloace de comunicație actuale, mașina cu aburi, drumul de fier, telegraful electric. In chipul acesta burghezia concentra din ce în ce mai mult în mâna ei bogățiile sociale și puterea socială, rămânând însă multă vreme exclusă încă dela puterea politică, aflată în mâinile nobilimii și ale regalității sprijinite de nobilime. Dar pe o treaptă anumită de desvoltare — în Franța, de pildă, dela marea revoluție— burghezia cuceri și această pusere, devenind la rândul ei clasă stăpânitoare față de proletariat și de țărănimea mică. Din acest punct de vedere toate fenomenele istorice se explică în chipul cel mai simplu, — dacă se cunoaște îndestulător de fiecare dată starea economică a societății, ceiace firește lipsește cu desăvârșire scriitorilor noștri profesionali de istorie. Și tot așa se explică pe cât se poate de simplu concepțiile și ideile fiecărei perioade istorice din condițiunile economice de existență și din relațiile sociale și politice ale perioadei date, determinate de acele condiții economice. Istoria a fost pentru întâia oară așezată pe baza ei adevărată; faptul pipăibil, dar trecut cu desăvârșire până acum cu vederea, că oamenii trebuie mai întâi de toate să mănânce, să bea, să locuiască și să se îmbrace, așadar să muncească înainte de a putea să se bată pentru putere, să se îndeletnicească cu politica, religia, filozofia, ș. a. m. d., — acest fapt pipăibil își cucerise însfârșit dreptul său istoric.

Dar pentru concepția socialistă acest nou fel de a înțelege istoria era de cea mai înaltă însemnătate. El dovedea, că toată istoria de până acum se mișcă în antagonizme de clasă și în lupte de clasă, că au existat totdeauna clase stăpânitoare și stăpânite, exploatatoare și exploatate și că marea majoritate a oamenilor a fost mereu osândită la o muncă aspră și la o existență mizerabilă. Și pentruce? Pur și simplu pentrucă pe toate treptele anterioare de desvoltare a omenirii producția era încă atât de puțin desvoltată, încât desvoltarea istorică nu putea să aibă loc decât în forma aceasta antagonistă, încât progresul istoric era îndeobște lăsat pe seama unei minorități mici și privilegiate, pe când marea masă rămânea osândită să-și câștige existența sărăcăcioasă pentru sine, și să muncească pe deasupra și pentru câștigarea existenței tot mai îmbelșugate a privilegiaților. Dar acelaș interpretare a istoriei, care deslușește astfel în chipul cel mai firesc și logic domnia de clasă explicată până acum numai prin răutatea oamenilor, duce și la ideia că, în urma desvoltării atât de uriașe a forțelor de producție, în prezent, dispare și ultimul pretext, cel puțin în țările cele mai înaintate, pentru a îndreptăți împărțirea oamenilor în stăpâni și stăpâniți, exploatatori și exploatați; că marea burghezie stăpânitoare și-a împlinit menirea sa istorică, că ea nu mai e în stare să conducă societatea, ba a devenit chiar o piedică pentru dezvoltarea producției, după cum o dovedesc crizele comerciale și mai ales marele crah din urmă și starea de depresie a industriei în toate țările; că conducerea istorică a trecut asupra proletariatului, clasă care, având în vedere întreaga ei situație în societate, nu se poate libera decât înlăturând îndeobște orice stăpânire de clasă, orice robie și orice exploatare; și că forțele productive sociale, care nu mai încap în mâinile burgheziei, nu așteaptă decât luarea lor în stăpânire de către proletariatul unit, spre a înfăptui o orânduire, care să dea posibilitatea fiecărui membru al societății să ia parte nu numai la producerea, dar și la împărțirea și administrarea bogățiilor sociale, care să înmulțească în așa chip forțele sociale productive și roadele lor prin mijlocul conducerii după plan a întregii producții, încât îndestularea tuturor trebuințelor raționale să fie asigurată fiecăruia într'o măsură mereu crescândă.

A doua descoperire importantă a lui Marx este definitiva deslușire a raportului dintre capital și muncă, cu alte cuvinte: dovadă în ce chip are loc în sânul societății actuale, în modul de producție capitalist existent, exploatarea muncitorului de către capitalist. De când economia politică a formulat teza, că munca singură este izvorul tuturor bogățiilor și al oricărei valori, întrebarea următoare devenise de neînlăturat: cum se împacă aceasta cu faptul, că muncitorul salariat nu primește întreaga valoare produsă prin munca sa, ci trebuie să dea o parte din ea capitalistului? Atât economiștii burghezi cât și socialiștii și-au bătut în zadar capul să dea un răspuns științificește temeinic la această întrebare, până ce însfârșit a venit Marx cu deslegarea ei. Iată această deslegare: Modul de producție capitalist actual presupune existența a două clase sociale, de-oparte a capitaliștilor, care se găsesc în stăpânirea mijloacelor de producție și de existență, iar de altă parte a proletarilor, care sunt excluși dela această proprietate și care nu au de vânzare decât o singură marfă, anume puterea lor de muncă; și această putere de muncă a lor ei trebuie s'o vândă pentru a ajunge în stăpânirea mijloacelor de trai. Dar valoarea unei mărfi e determinată prin cantitatea de muncă socialmente necesară, întrupată în producerea ei, așadar și în reproducerea ei; valoarea puterii de muncă a unui om mijlociu pe timpul unei zile, unei luni, unui an, e determinată așadar prin cantitatea de muncă întrupată în cantitatea de alimente necesară pentru întreținerea acestei puteri de muncă pe timp de o zi, de o lună, de un an. Să admitem de pildă, că alimentele necesare întreținerii muncitorului pentru o zi cer șase ore de muncă pentru producerea lor sau, ceiace este acelaș lucru, că munca cuprinsă în ele reprezintă o cantitate de muncă de șase ore; atunci valoarea puterii de muncă pentru o zi se va exprima într'o sumă de bani, care întrupează în sine deasemenea șase ore de lucru. Să admitem mai departe, că capitalistul care ține în lucru pe muncitorul nostru, îi plătește pentru aceasta suma amintită, așadar valoarea deplină a puterii lui de muncă. Când muncitorul lucrează șase ore pe zi pentru capitalist, atunci el i-a înlocuit pe deplin cheltuielile sale: 6 ore de muncă pentru 6 ore de muncă. Se înțelege că în cazul acesta nu va rămâne nici un câștig în puntea capitalistului și deaceea acesta vede lucrurile cu totul altfel: am cumpărat, spune el, puterea de muncă a acestui muncitor nu pentru 6 ore, ci pentru o zi întreagă. Și, potrivit cu asta, el pune pe muncitor să lucreze după împrejurări 8, 10, 12, 14 și mai multe ore, așa că produsul orei a 7-a, a 8-a și a celor următoare e un produs de muncă neplătită, care trece în primul rând în punga capitalistului. Muncitorul produce astfel în slujba capitalistului nu numai valoarea puterii sale de muncă, pe care a primit-o plătită, ci el mai produce încă în afară de aceasta o plus-valoare, pe care și-o însușește mai întâi capitalistul și care ulterior se repartizează după legi economice determinate asupra clasei capitaliste întregi, formând rezervoriul principal din care izvorăsc renta funciară, profitul, acumularea capitalului, pe scurt toate bogățiile consumate sau acumulate de clasele neproductive. Prin aceasta fu însă dovedit, că câștigarea de bogății de către capitaliștii de astăzi constă deopotrivă în însușirea de muncă străină, neplătită, ca și aceia a stăpânilor de sclavi sau a seniorilor feudali exploatatori de muncă iobagă, și că toate aceste forme de exploatare se deosebesc numai prin chipul diferit în care este însușită munca neplătită. Prin aceasta însă fu săpată și ultima temelie de sub picioare tuturor palavrelor fariseice ale claselor stăpânitoare, cum că în orânduirea socială de astăzi ar domni dreptul și dreptatea, egalitatea în drepturi și în datorii și armonia generală a intereselor. Societatea burgheză de astăzi fu astfel demascată nu mai puțin decât înaintașele ei ca un așezământ uriaș de exploatare a majorității imense a poporului de către o minoritate neînsemnată și care devine din ce în ce mai mică.

Pe aceste două fapte importante se bazează socializmul științific modern. In al doilea volum al Capitalului vor fi desvoltate mai departe aceste descoperiri științifice, precum și alte nu mai puțin importante, privind sistemul social capitalist și odată cu ele vor fi revoluționate și acele laturi ale economiei politice, care n'ar fi fost atinse în primul volum. Ii dorim lui Marx să poată da curând tiparului acest al doilea volum.

Școala de cadre

KARL MARX[2]

de FRIEDRICH ENGELS

1) Această bibliografie a lui Marx a apărut în Calendarul popular pentru anul 1878, scos de social-democratul W. Bracke la Braunschweig.

2) Primul cenzor al Gazetei Renane a fost consilierul polițienesc Dolleschall, acelaș care șterse într-o zi în Kölnische Zeitung (Gazeta din Colonia) un anunț al traducerii Comediei Divine a lui Dante, făcută de Philalethes (care deveni mai târziu regele Johann al Saxoniei) cu observația: „Cu lucruri divine să nu se facă comedii" (Nota lui Engels).

Ce au făcut scriitorii români în timpul războiului

Războiul a fost un prilej unic pentru verificarea caracterelor. In mijlocul ciocnirii dramatice și necruțătoare au ieșit la iveală trăsăturile cele adevărate ale oamenilor și nu cele confecționate în fața oglinzii. Problemele care s'au pus cereau răspunsuri fără ocol. Interesele și structura morală au fost mai puternice ca exercițiile pe care le-au făcut unii ca să ascundă adevărata lor fire și reala lor orientare.

Lumea s'a împărțit în două: acei cari au capitulat în fața fascismului și acei cari au rezistat, luptând. S'au evidențiat de bună seamă forme de rezistență, pornind dela abținerea de a-și face „datoria" față de căldi până la lupta cu arma în mână pentru doborîrea fascismului și eliberarea poporului. Toate aceste categorii ale rezistenței erau alcătuite din oameni cinstiți.

Au existat însă și diferite forme de capitulare, în care s'au grupat categoriile felurite de corupți, mergând dela afaceriști până la criminalii jefuitori.

Fascismul a căutat să antreneze cât mai multe forțe, să-și creeze cât mai multe complicități. Și a isbutit acolo unde era firesc: între elementele înapoiate, corupte și criminale.

Scriitorii români, cum era și firesc, au urmat cursul general al lucrurilor. Oamenii cinstiți au rezistat din răsputeri, lașii s'au abținut sau au capitulat, în foarte multe cazuri nici nu a fost nevoie de insistență, mulți dintre ei fiind vechi fasciști care abea așteptau momentul prielnic de răfuire cu democrația, iar elementele de șoc ale fascismului s'au săltat la conducere. Conducerea societății a aplicat rasismul hitlerist înainte ca trupele naziste să fi ocupat țara, ceeace se petrecea în epoca încheierii acordului de presă și cultural cu Hitler.

In 1940 o bună parte din scriitori au îmbrăcat cămașa verde legionară, iar alții, unelte ale vârfurilor reacționare, chiar dacă s'au menținut în rezervă față de legionari, au cooperat apoi cu Antonescu.

Războiul a precipitat procesul de trecere a unora dintre scriitori în lagărul dușmanilor poporului român.

Am mai scris și va trebui să subliniem mereu că fascismul n'a întâmpinat rezistență serioasă în mijlocul unor scriitori din România. *N'au apreciat destul de serios situația dramatică în care erau puși, când aveau de ales între calea luptei pentru onoare, pentru omenie, pentru interesele masselor largi populare și cea a unei foarte iluzorii și provizorii vieți comode personale și a unei situații materiale bune. Au ales calea cea mai ușoară, la capătul căreia erau desonoarea, trădarea. Și-au închipuit că se poate trișa cu viața. In schimbul posturilor bine plătite la Ministerul Propagandei, au primit să-și pună la dispoziția regimului trădător, numele, inspirația.*

Când „mareșalul" trădător a trimis unitățile românești să lupte alături de cele germane, în războiul de agresiune împotriva Uniunii Sovietice, unii au aplaudat.

Alții, s'au retras în singurătate, și-au astupat urechile ca să n'audă, au închis ochii ca să nu vadă realitatea.

Sub cuvânt că nu fac politică, o altă categorie a primit cu slugărnicie politica impusă de clica fascistă.

In primele zile ale războiului, gazetele au publicat o fotografie cu mai multe busturi răsturnate. De desubt, explicația: brava armată română a distrus într'un club din Cernăuți, „busturile conducătorilor sovietici". Cine privea cu atenție busturile, observa că nu erau ale unor conducători politici, ci ale lui Gorki, Taras Sevcenco, poetul național al Ucrainei și Gogol.

In numele culturii, fiarele fasciste distruseseră busturile marilor scriitori ruși. S'a găsit vreun scriitor român care să ridice un cuvânt de protest?

Dimpotrivă. Pe unii gravul moment de sălbătăcie fascistă îi găsea colaborând la revista Fundațiilor Regale, de sub conducerea agentului hitlerist Caracostea. Liviu Rebreanu *nu se mulțumea cu leafa de director general al Teatrelor, dată de Antonescu, ci scotea gazeta legionară „Viața"*; Al. O. Teodoreanu *făcea reportagii de război pentru Hitler*; Ion Marin Sadoveanu *se pune la dispoziția propagandei germane și luptă pentru a deveni secretarul „Asociației româno-germane" a lui Killinger*; Gala Galaction, *traducătorul Bibliei, preotul umanitarist, participă ca membru al Asociației româno-germane ca să nu-și pericliteze postul de profesor de teologie*; Ion Vinea *scrie la „Evenimentul" articole anti-sovietice*; Ion Al. Brătescu-Voinești, *prin „Universul" și „Curentul", susține războiul și huliganismul cel mai bestial*; Victor Ion Popa *scria scenarii radiofonice pentru soldați, cu teme atâțătoare. Au fost și prudenți care au tăcut. Au fost imprudenți tineri, care au lăsat mărturii groaznice: cum este unul* Constantin Virgil Gheorghiu, *cel mai perfid propagandist anti-sovietic.* „Editura Națională" Gheorghe Mecu „fostă" „Editura Ciornei" *a avut grijă să-i tipărească niște cărți proaste și niște date biografice cu tăieturi din gazete. In aceste date biografice un biet reporter de fapte diverse, însărcinat să copieze textele dela prefectura de poliție, este prezintat drept un mare scriitor și un luptător. La sfârșitul cărții* „Am luptat în Crimeea" *— din care aflăm cum a plecat reporterul cu mașina colonelului Mociulski, cum a încercat pușlamaua să îndemne la pogrom susținând că partizanii din Crimeia sunt evrei din România care au furat material de război românesc — sunt reproduse măgulitoare cuvinte pentru Const. Virgil Gheorghiu. Le semnează D. I. Athanasiu, Petre Manoliu, D. Almaș și chiar Perpessicius, delicatul poet care nu a știut rezista.*

Mica pușlama și trădător de țară Const. Virgil Gheorghiu nu este unicul dintre tinerii scriitori care s'au pus în slujba dușmanului de moarte al poporului român: hitlerismul, și a Antoneștilor.

Lista lor începe cu Rebreanu, cu Nichifor Crainic, cu Gregorian și sfârșește cu micii trădători ajunși speakeri la ora ostașului.

Asupra lor va trebui să revenim și stăruim, până când societatea scriitorilor va fi lămurită și epurată.

Redacția și administrația
Strada Belvedere, 6. Telefon Red. 3.54.82
Adm. 5.10.79

ABONAMENTE:

CAPITALA			PROVINCIA
700 lei	3 luni		800 Lei
1.300 „	6	„	1.400 „
2.500 „	12	„	2.600 „

Redactor responsabil
MIRON CONSTANTINESCU

Viața Mareșalului Stalin

V

Greva generală din Octombrie, care a arătat forța, vigoarea mișcării proletare, l-a silit pe țar, înfricoșat de moarte, să vină cu manifestul din 17 Octombrie. Acest manifest, care promitea poporului tot felul de libertăți, a constituit o amăgire a masselor populare, un șiretlic țarist, un soiu de răgaz ce și l-a dat țarul ca să adoarmă credulii, să câștige timp, să-și strângă forțele și să dea apoi lovituri revoluției. Bolșevicii au explicat masselor că manifestul din 17 Octombrie era o cursă. In momentul apariției manifestului din Octombrie Stalin se afla la Tiflis, avântat în toiul luptei pentru izbândirea planului tactic leninist, pentru lozincele bolșevice ale revoluției. In aceeași zi, în cuvântarea ținută la un meeting muncitoresc, Stalin spuse:

„Ce ne trebue ca într'adevăr să învingem? Ne trebue pentru aceasta trei lucruri: în primul rând — înarmare, în al doilea rând, înarmare, în al treilea rând, încă și încă odată înarmare". (Cursul scurt al istoriei P. C. (b) al U. S. pag. 78, ed. rusă).

Susținând ideia că pentru izbânda revoluției este necesară insurecția armată a întregului popor, în proclamația comitetului din Tiflis al Uniunii Caucaziene a P. M. S. D. R. scrisă în Noembrie 1905, Stalin spune următoarele:

„Greva politică generală, care s'a deslănțuit acum neobișnuită și fără de precedent prin proporțiile ei grandioase, nu numai în istoria Rusiei, ci a lumii întregi, poate să se termine astăzi, fără a lua forma insurecției întregului popor, dar aceasta numai pentru a sgudui mâine din nou cu o forță și mai mare țara și a lua forma grandioasei insurecții armate, care va trebui să decidă soarta conflictului secular dintre poporul rus și absolutismul țarist și să sfărâme capul acestui monstru mârșav... Insurecția armată a întregului popor — iată sarcina cea mare, care stă actualmente în fața proletariatului rus și care cere categoric soluționarea ei!"

In acest timp Stalin desfășoară o colosală activitate revoluționară în Transcaucazia. Sub conducerea lui Stalin Conferința a IV-a bolșevică a Uniunii Caucaziene a P. M. S. D. R. (Noembrie 1905) luă hotărîrea de a intensifica lupta pentru pregătirea și înfăptuirea insurecției armate, pentru boicotarea Dumei țariste, pentru desvoltarea și întărirea organizațiilor revoluționare ale muncitorilor și țăranilor: Sovietele de deputați ai muncitorilor, comitetele de grevă, comitetele țărănești revoluționare. Stalin îi demască și-i biciuește pe menșevici, ca adversari ai revoluției și ai insurecției armate. El îi pregătește neclintit pe muncitori în vederea luptei hotărîtoare în contra absolutismului. Flacăra incendiului revoluționar se răspândește în toată Transcaucazia. Incă Congresul al III-lea al partidului prin rezoluția propusă de Lenin, „Cu privire la evenimentele din Caucaz", scosese cu deosebire în relief activitatea organizațiilor bolșevice din Transcaucazia, „organizațiile cele mai combative ale partidului nostru", chemând tot partidul să le dea sprijin maximal.

In Decembrie 1905 Stalin pleacă în calitate de delegat al bolșevicilor transcaucazieni la prima conferință bolșevică din întreaga Rusie, care are loc la Tammerfors (Finlanda). La această conferință s'au întâlnit personal pentru prima dată Lenin și Stalin. La această conferință, tovarășul Stalin a fost ales în comisia politică însărcinată cu redactarea rezoluțiilor conferinței, în care, împreună cu Lenin, el a lucrat ca unul din conducătorii proeminenți ai partidului.

După înfrângerea răscoalei din Decembrie începe refluxul treptat al revoluției. In sânul partidului decurg pregătirile în vederea Congresului al IV-lea al P. M. S. D. R. Lupta între bolșevici și menșevici se încinge cu o nouă vigoare. Apar pe scenă elementele anarho-sindicaliste. Ele încep să facă gălăgie cu deosebire la Tiflis. Stalin se află în centrul luptei contra tuturor curentelor anti-proletare din Transcaucazia.

Stalin participă în mod activ la Congresul al IV-lea al P. M. S. D. R. (Stockholm, Aprilie 1906), la care susține împreună și alături de Lenin, contra menșevicilor, linia bolșevică din cursul revoluției. Răspunzând menșevicilor, Stalin pune răspicat chestiunea:

„Ori hegemonia proletariatului, ori hegemonia burgheziei democratice — iată cum se pune chestiunea în partid, iată care sunt divergențele noastre".

Curând după congres Stalin scrie broșura „Situația actuală și congresul de unificare al partidului muncitoresc". In această broșură Stalin face o analiză a învățămintelor insurecției armate din Decembrie, expune și dovedește justețea liniei bolșevice din cursul revoluției și face bilanțul lucrărilor Congresului al IV-lea al P. M. S. D. R.

După congres Stalin este din nou în Transcaucazia. El desfășoară intransigenta luptă contra menșevismului și a celorlalte curente anti-proletare. El conduce ziarele bolșevice legale, care apar la Tiflis în limba georgiană: „Ahali țhovreba" („Viața nouă"), „Ahali droeba" („Timpul nou"), „Tșveni țhovreba" („Viața noastră") și „Dro" („Timpul").

Tot în această perioadă a apărut seria remarcabilelor articole ale lui Stalin: „Anarhism sau socialism", scrise cu prilejul activizării anarhiștilor kropotkiniști din Transcaucazia. In situația creată prin scăderea valului revoluționar și întărirea reacțiunii se impune la ordinea zilei, ca sarcină de partid imediată, apărarea bazelor teoretice ale bolșevismului. In acești ani, Lenin scrie geniala sa lucrare „Materialism și empiriocriticism". Stalin se ridică și el în întru apărarea bazelor teoretice ale marxismului. In articolele sale Stalin susține și desvoltă bazele teoretice ale partidului marxist: materialismul dialectic și istoric. Aceste articole ale lui Stalin au fost publicate în 1906—1907 în ziarele bolșevice din Transcaucazia. Ele explică într'o formă populară și accesibilă, ce sunt materialismul și dialectica, ce este materialismul istoric. Sunt puse și soluționate în această lucrare cu o adâncime excepțională problemele fundamentale ale teoriei marxiste-leniniste, și anume faptul că revoluția socialistă și dictatura proletariatului sunt de neînlăturat, necesitatea unui partid proletar de luptă, partid de tip nou nou, care să se deosebească de vechile partide reformiste ale Internaționalei a II-a, fiind totodată expuse temeliile strategiei și tacticei partidului. Aceste articole ale lui Stalin fac parte din tezaurul ideologic al partidului nostru, fiind un aport serios adus teoriei marxismului-leninismului. Ele reprezintă un model de adâncă expunere a problemelor teoriei marxismului-leninismului, în legătură indisolubilă cu sarcinile vitale ale luptei de clasă revoluționare a proletariatului.

In Aprilie—Mai 1907 are loc la Londra, Congresul al V-lea al P. M. S. D. R., care consolidează victoria bolșevicilor asupra menșevicilor. Stalin ia parte activă la acest congres. Intorcându-se de la congres, el publică o dare de seamă asupra lucrărilor congresului: „Insemnările unui delegat", făcând aprecierea hotărîrilor și rezultatelor congresului, apărând pozițiile ideologice și tactice bolșevice, demascând linia liberalo-burgheză a menșevicilor din cursul revoluției și lichidatorismul lor cât privește partidul, arătând natura de clasă a menșevismului, ca curent politic mic-burghez.

— SFÂRȘIT —